Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia rozšírená komora)

z 10. júla 2024*

„Hospodárska a menová politika – Banková únia – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností (SRM) – Nariadenie (EÚ) č. 806/2014 – Minimálna požiadavka na vlastné zdroje a oprávnené záväzky – Rozhodnutie Jednotnej rady priznať oslobodenie – Odvolanie na odvolací výbor Jednotnej rady – Zamietnutie – Podmienka neexistencie prekážky rýchleho prevodu vlastných zdrojov – Miera voľnej úvahy Jednotnej rady – Právna istota – Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-540/22,

Francúzska republika, v zastúpení: T. Stéhelin, E. Timmermans a B. Travard, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB), v zastúpení: H. Ehlers, M. Fernández Rupérez a L. Forestier, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann a F. Louis, advokáti,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora),

v zložení: predseda komory F. Schalin, sudcovia P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (spravodajca), G. Steinfatt a D. Kukovec,

tajomník: L. Ramette, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní zo 14. novembra 2023,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe článku 263 ZFEÚ sa Francúzska republika domáha zrušenia rozhodnutia odvolacieho výboru Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB) č. 3/2021 z 8. júna 2022, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozhodnutiu SRB/EES/2021/44 zo 4. novembra 2021, ktorým sa určuje minimálna požiadavka na vlastné zdroje a oprávnené záväzky (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Dňa 6. novembra 2020 predložila banková skupina (ďalej len „dotknutá banková skupina“) vo vzťahu k jednej zo svojich dcérskych spoločností žiadosť o oslobodenie od minimálnej požiadavky na vlastné zdroje a oprávnené záväzky (ďalej len „MPVZOZ“) uplatňovanej na individuálnom základe podľa článku 12g nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1), v znení zmenenom nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/877 z 20. mája 2019 (Ú. v. EÚ L 150, 2019, s. 226), na základe článku 12h ods. 1 uvedeného nariadenia, a to pokiaľ ide o cyklus plánovania riešenia krízových situácií v roku 2020.

3 Rozhodnutím SRB/EES/2021/44 zo 4. novembra 2021, ktorým sa určuje minimálna požiadavka na vlastné zdroje a oprávnené záväzky, Jednotná rada žiadosti dotknutej bankovej skupiny o oslobodenie pre jednu zo svojich dcérskych spoločností nevyhovela.

4 Dňa 21. decembra 2021 Úrad pre prudenciálny dohľad a riešenie krízových situácií (ACPR) (ďalej len „odvolateľ pred odvolacím výborom“) podal odvolanie proti rozhodnutiu SRB/EES/2021/44 na odvolací výbor Jednotnej rady.

5 Dňa 8. júna 2022 odvolací výbor napadnutým rozhodnutím odvolanie odvolateľa pred odvolacím výborom zamietol.

Návrhy účastníkov konania

6 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. septembra 2022 podala Francúzska republika túto žalobu.

7 Francúzska republika navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil Jednotnej rade povinnosť nahradiť trovy konania.

8 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu taktiež 2. septembra 2022 Francúzska republika navrhla, aby Všeobecný súd na základe článkov 88 a 89 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu prijal opatrenie na zabezpečenie priebehu konania spočívajúce v tom, že Jednotná rada bude požiadaná o predloženie svojej internej príručky týkajúcej sa MPVZOZ.

9 Jednotná rada v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil Francúzskej republike povinnosť náhrady trov konania.

Právne posúdenie

10 Francúzska republika na podporu svojej žaloby uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na nesprávnom výklade a uplatnení článku 12h nariadenia č. 806/2014 a na „prekročení hraníc voľnej úvahy Jednotnej rady“, druhý na porušení zásady právnej istoty a tretí na porušení povinnosti odôvodnenia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom výklade a uplatnení článku 12h nariadenia č. 806/2014 a na „prekročení hraníc voľnej úvahy Jednotnej rady“

11 V rámci prvého žalobného dôvodu Francúzska republika tvrdí, že odvolací výbor nesprávne potvrdil výklad a uplatnenie článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 zo strany Jednotnej rady, keďže tieto v podstate znamenajú, že sa „v zásade“ vyžaduje poskytnutie osobitnej záruky a „výnimočne“ sa pripúšťa možnosť odchýliť sa od takejto požiadavky. Francúzska republika uvedenému výboru vytýka, že sa nesnažil určiť, či v prejednávanej veci Jednotná rada požadovala takúto záruku oprávnene.

12 Tento prvý žalobný dôvod obsahuje dve časti, z ktorých prvá je založená na nesprávnom výklade a uplatnení článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 a druhá na tom, že Jednotná rada prekročila hranice svojej voľnej úvahy podľa článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

O prvej časti založenej na nesprávnom výklade a uplatnení článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014

13 V rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu Francúzska republika tvrdí, že Jednotná rada v rámci preskúmania žiadosti o oslobodenie podľa článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 postupovala nesprávne, keď na účely konštatovania, že podmienka stanovená v článku 12h ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia bola splnená, „v zásade“ vyžadovala osobitnú záruku medzi subjektom, ktorého krízová situácia sa rieši, a jeho dcérskou spoločnosťou. Francúzska republika tvrdí, že existoval súbor zhodujúcich sa nepriamych dôkazov s dostatočnou dôkaznou hodnotou, ktorý bol predložený odvolateľom pred odvolacím výborom a ktorý preukazoval, že Jednotná rada sa prostredníctvom požiadavky osobitnej záruky neobmedzila len na výklad a uplatnenie podmienky stanovenej v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014, ale v skutočnosti uplatnila kritérium stanovené v ďalších právnych predpisoch Európskej únie rovnakej úrovne, ktoré sa v prejednávanej veci neuplatňujú.

14 Jednotná rada proti argumentácii Francúzskej republiky namieta.

15 Na úvod treba pripomenúť, že na to, aby sa zabránilo tomu, že bankové subjekty budú štruktúrovať svoje záväzky spôsobom, ktorý obmedzuje účinnosť nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov, a aby sa tak chránili vklady klientov v prípade masívnych strát, normotvorca Únie uložil bankám povinnosť nepretržite dodržiavať MPVZOZ. Hodnota MPVZOZ je vyjadrená

ako percentuálny podiel celkových záväzkov a vlastných zdrojov subjektu. Treba tiež zdôrazniť, že článok 12g nariadenia č. 806/2014 ukladá MPVZOZ (ďalej len „interná MPVZOZ“) subjektom, v tomto prípade dcérskym spoločnostiam bankovej skupiny, ktoré samotné nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši.

16 Internú MPVZOZ možno splniť dvomi spôsobmi. V prvom rade dcérska spoločnosť môže emitovať záväzky v prospech subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v danom prípade materskej spoločnosti príslušnej bankovej skupiny, a to napríklad vo forme dlhopisov. V druhom rade uvedená materská spoločnosť môže splniť internú MPVZOZ svojej dcérskej spoločnosti prostredníctvom záruky, ktorá spĺňa viaceré kumulatívne podmienky vymenované v článku 12g ods. 3 nariadenia č. 806/2014.

17 Článok 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 stanovuje možnosť oslobodiť dcérske spoločnosti od internej MPVZOZ za predpokladu splnenia troch kumulatívnych podmienok. V podmienke uvedenej pod písm. c) tohto ustanovenia sa stanovuje, že „neexistuje žiadna súčasná ani predpokladaná významná vecná alebo právna prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov zo strany subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v prospech dcérskej spoločnosti, v súvislosti s ktorou došlo k určeniu v súlade s článkom 21 ods. 3, najmä vtedy, ak sa berie do úvahy opatrenie zamerané na riešenie krízovej situácie vzhľadom na subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši“.

18 Treba tiež pripomenúť, že zmienka uvedená v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014, podľa ktorej „Jednotná rada môže zrušiť uplatňovanie článku 12g na dcérsku spoločnosť subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, usadenú v zúčastnenom členskom štáte“, ak sú splnené tri podmienky, ktoré sú vymenované v uvedenom ustanovení, nevyhnutne znamená, že toto ustanovenie sčasti Jednotnej rade ukladá presne vymedzenú právomoc a sčasti jej zveruje diskrečnú právomoc (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. júla 2018, Banque postale/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, bod 39).

19 Jednotná rada v prvom kroku skúma, či sú splnené všetky tri podmienky uvedené v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014. Ak uvedené podmienky nie sú splnené, nie je oprávnená priznať oslobodenie od MPVZOZ. V takomto prípade sa nachádza v situácii presne vymedzenej právomoci a žiadosť o oslobodenie musí zamietnuť.

20 Ak sú všetky tri podmienky uvedené v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 splnené, nastáva druhý krok. V tomto prípade Jednotná rada „môže“ priznať oslobodenie od MPVZOZ. Ide teda o možnosť, z ktorej nevyhnutne vyplýva právo Jednotnej rady priznať alebo nepriznať oslobodenie. V tejto súvislosti má teda diskrečnú právomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 2018, Banque postale/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, bod 41).

21 V napadnutom rozhodnutí odvolací výbor v podstate konštatoval, že Jednotná rada sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. Odvolací výbor totiž odmieta uznať, že by prístup, ktorý zvolila Jednotná rada na účely posúdenia, či banková skupina, ktorá žiadala o oslobodenie, spĺňala podmienku stanovenú vyššie uvedeným ustanovením, spočíval v tom, že sa „v zásade“ vyžaduje poskytnutie osobitnej záruky a „výnimočne“ sa pripúšťa možnosť od takejto požiadavky sa odchýliť.

22 S cieľom posúdiť, či sa odvolací výbor dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri overovaní toho, ako Jednotná rada preskúmala podmienku uvedenú v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 v rámci žiadosti o oslobodenie dotknutej bankovej skupiny, treba uskutočniť výklad tohto ustanovenia.

23 V tejto súvislosti v zmysle ustálenej judikatúry platí, že pri výklade ustanovenia práva Únie je potrebné zohľadniť nielen jeho znenie a ciele, ktoré sleduje, ale aj jeho kontext, ako aj všetky ustanovenia práva Únie [pozri rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 49 a citovanú judikatúru; uznesenie z 24. októbra 2019, Liaño Reig/Jednotná rada, T-557/17, neuverejnené, EU:T:2019:771, bod 59].

24 Po prvé, pokiaľ ide o doslovný výklad článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014, treba konštatovať, že toto ustanovenie sa obmedzuje na stanovenie podmienky, podľa ktorej je potrebné, aby „neexist[ovala] žiadna súčasná ani predpokladaná významná vecná alebo právna prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov zo strany subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v prospech dcérskej spoločnosti“.

25 Článok 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 teda nestanovuje možnosť požadovať osobitnú záruku na to, aby bola splnená podmienka neexistencie súčasnej alebo predpokladanej významnej prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov (ďalej len „prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov“), a tiež neobsahuje žiadnu zmienku o tom, že by sa Jednotnej rade zakazovalo požadovať v tejto súvislosti osobitnú záruku.

26 Za týchto okolností treba pokračovať v skúmaní článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 tak, že sa vykoná kontextuálny a teleologický výklad článku 12h tohto nariadenia s cieľom určiť, či toto ustanovenie umožňuje Jednotnej rade vyžadovať osobitnú záruku na to, aby bola splnená podmienka uvedená v článku 12h ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia, a na to, aby dotknutá dcérska spoločnosť mohla byť oslobodená od internej MPVZOZ.

27 Po druhé kontextuálny výklad článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 spočíva v preskúmaní jednak prípravných prác na uvedenom nariadení a jednak jeho prepojenia s ostatnými ustanoveniami tohto nariadenia ako celku, ako aj s ustanoveniami iných právnych aktov Únie.

28 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 12h nariadenia č. 806/2014 bol vložený nariadením 2019/877.

29 Z prípravných prác na nariadení 2019/877 – konkrétne z prác na návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady COM(2016) 851 final, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 806/2014, pokiaľ ide o kapacitu úverových inštitúcií a investičných spoločností na absorpciu strát rekapitalizáciu, z 23. novembra 2016 –, vyplýva, že nasledujúce dva druhy zmien sú súčasťou toho istého legislatívneho balíka. Po prvé ide o navrhované zmeny nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1), so zámerom zahrnúť minimálnu požiadavku na normu celkovej kapacity absorpcie strát (TLAC), t. j. normu, ktorá bola prijatá na samite skupiny G 20, ktorý sa konal 15. a 16. novembra 2015 v Antalyi (Turecko), a ktorej cieľom je zabezpečiť, aby globálne systémovo významné banky mali potrebnú kapacitu na absorpciu strát a rekapitalizáciu pre prípad riešenia krízovej situácie. Po druhé ide

o navrhované zmeny nariadenia č. 806/2014, ktoré stanovujú dodatočné povinnosti uložené v jednotlivých prípadoch systémovým bankám a všeobecné požiadavky uložené bankám so sídlom v bankovej únii.

30 Pokiaľ ide o navrhované zmeny nariadenia č. 806/2014, z prípravných prác vyplýva, že články 12g a 12h (ktoré sa stanú článkami 12f a 12g nariadenia č. 806/2014) sa týkajú úrovne uplatňovania MPVZOZ a že pokiaľ ide o inštitúcie, ktoré sa považujú za subjekty, ktorých krízová situácia sa rieši, MPVZOZ sa uplatňuje na úrovni skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši. V uvedených prípravných prácach sa tiež zdôrazňuje, že v návrhoch sa zavádza pojem „interná MPVZOZ“ v súlade s podobným pojmom zavedeným normou TLAC a že to znamená, že ostatné subjekty zo skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši – ktoré samy nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši –, musia v rámci skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši, emitovať oprávnené dlhové nástroje a že tieto nástroje musia byť nakúpené subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši. V návrhoch sa tiež uvádza, že za určitých podmienok môže byť interná MPVZOZ nahradená kolateralizovanými zárukami, ktoré poskytuje subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, ostatným subjektom zo skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši.

31 Z týchto prípravných prác vyplýva aj to, že v článku 12i (ktorý sa stane článkom 12h nariadenia č. 806/2014) sa spresňuje, že za určitých podmienok môže Jednotná rada upustiť od internej MPVZOZ dcérskej spoločnosti, ak majú dcérska spoločnosť aj materská spoločnosť sídlo v tom istom zúčastnenom členskom štáte.

32 Odkaz na požiadavku záruky sa tak jasne uvádza, len pokiaľ ide o budúci článok 12g nariadenia č. 806/2014 týkajúci sa „uplatňovania požiadavky na subjekty, ktoré samy nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši“. Diskusie o budúcom článku 12h uvedeného nariadenia týkajúcom sa možnosti oslobodenia spod internej MPVZOZ sa nevzťahovali na možnosť požadovať záruku v tomto kontexte.

33 Pokiaľ ide o prepojenie článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 s ostatnými ustanoveniami nariadenia č. 806/2014 posudzovanými ako celok alebo s ustanoveniami iných právnych aktov Únie, treba pripomenúť, že v odôvodnení 83 nariadenia č. 806/2014 sa uvádza, že „s cieľom zabrániť tomu, aby subjekty štruktúrovali svoje pasíva spôsobom, ktorý obmedzuje účinnosť nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov, je vhodné stanoviť, že subjekty by mali vždy spĺňať [MPVZOZ], ktoré môžu podliehať nástroju záchrany pomocou vnútorných zdrojov v percentuálnom vyjadrení ako pomer celkových pasív a vlastných zdrojov subjektu“.

34 Pokiaľ ide o nariadenie 2019/877, v jeho odôvodnení 19 sa uvádza, že „ak subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, alebo materská spoločnosť aj jej dcérske spoločnosti sú usadené v tom istom členskom štáte a sú súčasťou tej istej skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši, Jednotná rada by mala mať možnosť udeliť výnimku z uplatňovania [MPVZOZ] pre uvedené dcérske spoločnosti, ktoré nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši, alebo im povoliť, aby [MPVZOZ] splnili kolateralizovanými zárukami medzi materskou spoločnosťou a jej dcérskymi spoločnosťami, ktoré sa môžu uplatniť vtedy, ak sú splnené časové podmienky rovnocenné s tými, ktoré umožňujú odpísanie alebo konverziu oprávnených záväzkov“, a že „kolaterál, ktorý podporuje záruku, by mal byť vysoko likvidným kolaterálom s minimálnym trhovým a úverovým rizikom“.

35 Odôvodnenie 19 nariadenia 2019/877 v podstate predvída obsah nových článkov 12g a 12h nariadenia č. 806/2014.

36 Článok 12g ods. 3 nariadenia č. 806/2014 totiž stanovuje, že Jednotná rada môže povoliť subjektom, ktoré samy nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši, splniť internú MPVZOZ, ktorá je im tiež uložená, prostredníctvom záruky, ktorá musí spĺňať deväť kumulatívnych podmienok. Okrem iného sa vyžaduje, aby záruka bola zabezpečená dohodou o finančnom kolaterále, ktorý predstavuje aspoň 50 % jej hodnoty. Ako vyplýva z bodu 34 vyššie, znamená to, že materská spoločnosť musí v skutočnosti na podporu uvedenej záruky vopred nastaviť svoje likvidné aktíva.

37 Pokiaľ ide o článok 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014, tento článok, tak ako bolo pripomenuté v bode 17 vyššie, stanovuje možnosť oslobodiť dcérsku spoločnosť od internej MPVZOZ, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v tomto ustanovení, medzi ktoré patrí podmienka založená na neexistencii prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov.

38 Treba tiež pripomenúť, že v poslednej vete odôvodnenia 2 nariadenia 2019/877 sa zdôrazňuje, že „ustanovenia nariadenia… č. 806/2014 v znení zmenenom týmto nariadením o kapacite na absorpciu strát a rekapitalizáciu inštitúcií a subjektov, by sa mali konzistentne uplatňovať s ustanoveniami v nariadení… č. 575/2013 a v smerniciach… 2013/36/EÚ… a 2014/59/EÚ“. Treba uviesť, že ustanovenie podobné článku 12h nariadenia č. 806/2014 sa nachádza v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190), v znení zmenenom smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/879 z 20. mája 2019, ktorou sa mení smernica 2014/59/EÚ, pokiaľ ide o kapacitu úverových inštitúcií a investičných spoločností na absorpciu strát a rekapitalizáciu, a smernica 98/26/ES (Ú. v. EÚ L 150, 2019, s. 296).

39 Článok 45f ods. 3 písm. c) smernice 2014/59 totiž stanovuje možnosť oslobodenia dcérskej spoločnosti od danej povinnosti, ak neexistuje a ani sa nepredpokladá žiadna významná vecná alebo právna prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov zo strany subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v prospech dcérskej spoločnosti.

40 Na rozdiel od nariadenia č. 806/2014 však článok 45f ods. 3 smernice 2014/59 výslovne stanovuje aj dodatočnú podmienku, odlišnú od podmienky neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov, a to podmienku spočívajúcu v záruke poskytnutej materskou spoločnosťou v prospech jej dcérskej spoločnosti. Konkrétne článok 45f ods. 3 písm. d) smernice 2014/59 stanovuje, že „subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, presvedčí príslušný orgán o uspokojivom vykonávaní obozretného riadenia dcérskej spoločnosti a [že] so súhlasom príslušného orgánu vyhlási, že ručí za záväzky uzavreté dcérskou spoločnosťou“. Uvádza sa v ňom aj to, že táto posledná podmienka sa nevyžaduje, ak sú riziká dcérskej spoločnosti bezvýznamné. Platí teda, že s výnimkou prípadov, keď sú riziká bezvýznamné, musí táto dodatočná podmienka existovať na to, aby Jednotná rada mohla uplatniť svoju diskrečnú právomoc priznať alebo nepriznať oslobodenie. Treba konštatovať, že takáto podmienka nie je uvedená v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014.

41 Z kontextuálneho výkladu tak vyplýva, že požiadavka kolateralizovaných záruk medzi materskou spoločnosťou a jej dcérskymi spoločnosťami je v článku 12g nariadenia č. 806/2014 stanovená len ako prostriedok na dosiahnutie súladu s internou MPVZOZ a že podmienka záruky nie je v článku 12h ods. 1 tohto nariadenia uvedená v kontexte oslobodenia, a to na rozdiel od toho, čo normotvorca stanovil v smernici 2014/59, prijatej aj v oblasti riešenia krízových situácií.

42 V tomto štádiu z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že možnosť dosiahnuť oslobodenie na základe článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 nemôže byť v žiadnom prípade podmienená požiadavkou kolateralizovanej záruky, ktorá by bola podobná požiadavke stanovenej v článku 12g ods. 3 tohto nariadenia. Opačný prístup by znamenal, že uvedený článok 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 by bol zbavený všetkého potrebného účinku a predstavoval by tak hrubé porušenie tohto ustanovenia.

43 Naproti tomu vyššie uvedené úvahy neumožňujú potvrdiť tvrdenie Francúzskej republiky, podľa ktorého Jednotná rada nemôže v rámci preskúmania žiadosti o oslobodenie vyžadovať „žiadnu záruku“. Z vyššie uvedeného kontextuálneho výkladu totiž nemožno vyvodiť, že to, že v ustanovení týkajúcom sa preskúmania žiadosti o oslobodenie spod internej MPVZOZ (t. j. v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014), nie je zmienená záruka, *ipso iure* bráni Jednotnej rade uložiť požiadavku tohto druhu v rámci uvedeného preskúmania. Jednotná rada je síce povinná zamietnuť žiadosť o oslobodenie v prípade, že nie je splnená niektorá z kumulatívnych podmienok stanovených v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014, disponuje však určitou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o určenie toho, za akých okolností je splnená tretia z týchto podmienok, ktorá sa týka neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov. Preto nie je vylúčené, že vzhľadom na mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje na účely posúdenia tretej podmienky uvedenej vo vyššie uvedenom článku, môže byť oprávnená uložiť povinnosť záruky – odlišnej od tej, ktorú stanovuje článok 12g ods. 3 nariadenia č. 806/2014 –, ako protiváhu existencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov.

44 Po tretie Všeobecný súd považuje za vhodné pokračovať vo svojej analýze tým, že uskutoční teleologický výklad článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. V rámci tohto výkladu treba zohľadniť všeobecný cieľ sledovaný nariadením 2019/877 a nariadením č. 806/2014.

45 V tejto súvislosti normotvorca v odôvodnení 5 nariadenia 2019/877 uvádza ním sledovaný hlavný cieľ, ktorý sleduje a ktorým je konkrétne to, aby „Jednotná rada… zabezpeči[la], aby mali inštitúcie a subjekty dostatočnú kapacitu na absorpciu strát a rekapitalizáciu, aby sa zabezpečila hladká a rýchla absorpcia strát a rekapitalizácia v prípade riešení krízovej situácie s minimálnym vplyvom na daňovníkov a finančnú stabilitu[; t]o by sa malo dosiahnuť tak, že inštitúcie budú dodržiavať MPVZOZ špecifickú pre jednotlivé inštitúcie, ako sa stanovuje v nariadení… č. 806/2014“.

46 Ako teda v podstate zdôrazňuje Jednotná rada, hlavným cieľom spoločným pre nariadenie č. 806/2014 a smernicu 2014/59, ktorý normotvorca sleduje tým, že MPVZOZ ukladá vo vzťahu ku všetkým inštitúciám z bankovej skupiny, je zabezpečiť účinné riešenie krízovej situácie s minimálnym negatívnym vplyvom na reálnu ekonomiku, finančný systém a verejné financie.

47 Okrem toho podľa odôvodnení 17 a 18 nariadenia 2019/877, zatiaľ čo inštitúcie alebo subjekty, ktoré sa identifikujú ako subjekty, ktorých krízová situácia sa rieši, by mali podliehať MPVZOZ len na konsolidovanej úrovni skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši, inštitúcie alebo subjekty, ktoré nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši, by mali dodržiavať MPVZOZ na individuálnej úrovni.

48 Zásadou je teda povinnosť internej MPVZOZ na úrovni každej dcérskej spoločnosti z dotknutej bankovej skupiny. Vzhľadom na dôležitosť minimalizácie vplyvu na daňovníkov a finančnú stabilitu, na ktorej je táto povinnosť založená, možno o výnimke z danej zásady uvažovať len vtedy, ak sú splnené podmienky, ktoré umožňujú jej udelenie. Rozhodnutie Jednotnej rady upustiť od internej MPVZOZ tak nemôže ohroziť cieľ minimalizácie vplyvu na daňovníkov a finančnej stability, ktorý bol základom pre vytvorenie povinnosti vopred nastaviť internú MPVZOZ na úrovni dcérskej spoločnosti. Ako totiž správne zdôrazňuje Jednotná rada, v prípade neexistencie internej MPVZOZ, ktorá by bola vopred nastavená na úrovni dcérskej spoločnosti, a ak by straty dcérskej spoločnosti mali prekročiť jej základné imanie, zo samotnej tejto dcérskej spoločnosti by sa musel stať subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, a takáto situácia by bola v rozpore s cieľom, na ktorom je založená interná MPVZOZ.

49 Preto treba konštatovať, že Jednotná rada sa v rámci toho, ako uplatňuje nariadenie č. 806/2014 a skúma, či sú splnené podmienky uvedené v článku 12h ods. 1 uvedeného nariadenia, musí riadiť cieľom pripomenutým v bode 46 vyššie.

50 Keď teda Jednotná rada skúma žiadosť o oslobodenie spod internej MPVZOZ, prináleží jej posúdiť, či existujú iné dohody, ktoré by mohli slúžiť ako funkčné náhrady internej MPVZOZ. V rámci miery voľnej úvahy, ktorou disponuje, pripomenutej v bode 43 vyššie, jej nič nebráni v tom, aby usúdila, že v závislosti od osobitných okolností každej jednotlivej žiadosti o oslobodenie je nevyhnutná záruka na to, aby bola splnená podmienka neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov. Z dôvodov pripomenutých v bode 42 vyššie však nie je oprávnená požadovať takú záruku, ktorej charakteristické vlastnosti by boli podobné vlastnostiam záruky stanovenej v článku 12g ods. 3 nariadenia č. 806/2014.

51 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by Jednotná rada od dotknutej bankovej skupiny vyžadovala záruku, ktorá by zodpovedala záruke uvedenej v článku 12g ods. 3 nariadenia č. 806/2014 alebo ktorá by mala podobné vlastnosti ako táto záruka, a *a fortiori* ani to, že by odvolací výbor takýto prístup Jednotnej rady potvrdil.

52 Žiadnym z tvrdení, ktoré uvádza Francúzska republika, sa tento záver nedá spochybniť.

53 Po prvé Francúzska republika nemôže odvolaciemu výboru a Jednotnej rade účinne vytýkať to, že sa zamerali len na všeobecný účel rámca riešenia krízových situácií a internej MPVZOZ, ktorý je spoločný pre nariadenie č. 806/2014 a smernicu 2014/59/EÚ, a že nezohľadnili ciele špecifické pre uvedené nariadenie, spočívajúce v znížení rizík fragmentácie vnútorného trhu s finančnými službami. Francúzska republika totiž tvrdí, že oslobodenia spod internej MPVZOZ, ktoré sa uplatňujú medzi subjektmi so sídlom v tom istom členskom štáte, prispievajú k týmto cieľom tým, že znižujú prekážky pohybu likvidity a kapitálu v rámci skupiny.

54 Ako sa však v podstate uvádza v odôvodnení 18 nariadenia 2019/877 a ako bolo pripomenuté v bode 47 vyššie, prvoradým cieľom opatrenia spočívajúceho v tom, že inštitúcie alebo subjekty, ktoré nie sú subjektmi, ktorých krízová situácia sa rieši, musia podliehať internej MPVZOZ na individuálnej úrovni, je zabrániť prípadným rizikám narušenia trhu tým, že sa Jednotnej rade umožní uskutočňovať riešenie krízovej situácie skupiny, ktorej krízová situácia sa rieši, bez toho, aby niektoré z jej dcérskych spoločností podliehali postupu riešenia krízových situácií.

55 V tomto rámci sa cieľ spočívajúci v znížení prekážok pohybu likvidity a kapitálu v rámci skupiny, ktorý sleduje článok 12h nariadenia č. 806/2014, v ktorom sa uvádza, že Jednotná rada má za určitých podmienok možnosť upustiť od uplatnenia internej MPVZOZ, zdá byť druhoradý. Takýto cieľ nemožno sledovať na úkor prioritného cieľa pripomenutého v bode 54 vyššie.

56 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v odôvodnení 2 nariadenia 2019/877 sa uvádza, že dotknuté ustanovenia nariadenia č. 806/2014, zmenené ustanoveniami nariadenia 2019/877, by sa mali konzistentne uplatňovať okrem iného s ustanoveniami smernice 2014/59. V článku 45f ods. 3 písm. d) smernice 2014/59 sa pritom uvádza, že materská spoločnosť musí vyhlásiť, že ručí za záväzky svojej dcérskej spoločnosti len za predpokladu, že riziká dcérskej spoločnosti nie sú bezvýznamné. Normotvorca tak uprednostňuje opatrný prístup, keď bez požiadavky záruky umožňuje oslobodenie len vtedy, ak sú splnené prísne podmienky, a konkrétne ak takéto oslobodenie v podstate nepredstavuje žiadne riziko.

57 Z dôvodov koherentnosti sa ustanovenia nariadenia č. 806/2014, zmenené ustanoveniami nariadenia 2019/877, musia tiež uplatňovať takým spôsobom, aby o priznaní oslobodenia bolo možné uvažovať len vtedy, ak sú splnené prísne podmienky. Z toho vyplýva, že keď Jednotná rada skúma, či je splnená podmienka uvedená v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014, môže usúdiť, že v prejednávanej veci je na splnenie tejto podmienky nevyhnutná požiadavka záruky. Skutočnosť, že článok 12h ods. 1 uvedeného nariadenia výslovne nestanovuje požiadavku záruky materskej spoločnosti v prospech jej dcérskej spoločnosti, znamená, že normotvorca ponechal Jednotnej rade mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o prípadnú potrebu takejto záruky, pričom naopak mieru voľnej úvahy nepriznal orgánu pre riešenie krízových situácií v rámci preskúmania oslobodenia podľa smernice 2014/59.

58 Po druhé sa Francúzska republika rovnako márne odvoláva na odpoveď Komisie na otázku položenú zo strany členského štátu, týkajúcu sa prebratia smernice 2019/879. Komisia zdôraznila, že zákonodarca zámerne neprevzal článok 45f ods. 3 písm. d) až f) a článok 45f ods. 4 písm. d) až f) smernice 2014/59, zmenenej smernicou 2019/879, a že je úlohou vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií, a s ohľadom na zásady týkajúce sa delegovania právomoci, stanovené v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), úlohou Jednotnej rady, aby na ne pri vykonávaní ustanovení nariadenia č. 806/2014 prihliadli.

59 Prístup zvolený Jednotnou radou, vo vzťahu ku ktorému odvolací výbor nezistil žiadne nesprávne právne posúdenie, je v súlade so záverom uvedeným v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), pretože tento prístup žiadnym spôsobom nezakotvuje existenciu automatickej povinnosti záruky na to, aby bola splnená požiadavka neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov, a pretože v tejto súvislosti skôr Jednotnej rade priznáva mieru voľnej úvahy, na základe ktorej môže dôjsť k tomu, že táto bude vyžadovať záruku, ak to podľa konkrétnych okolností prejednávanej veci bude považovať za potrebné.

60 Po tretie sa Francúzska republika opiera o verejné usmernenia Jednotnej rady „MREL Policy“ (ďalej len „verejné usmernenia“) a o internú príručku Jednotnej rady, na účely tvrdenia, že Jednotná rada v skutočnosti systematicky vyžaduje poskytnutie záruky v každom jednotlivom prípade, a to bez preskúmania *in concreto*, a že toto poskytnutie záruky v skutočnosti považuje za podmienku, ktorou sa má preukázať neexistencia prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov v zmysle článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

61 Argumentácia Francúzskej republiky založená na internej príručke a verejných usmerneniach Jednotnej rady, ktorá v podstate spočíva v tvrdení, že Jednotná rada stanovila novú, celkom samostatnú podmienku, ktorú právna úprava nestanovuje, a to podmienku poskytnutia záruky, nemôže uspieť.

62 V prvom rade totiž zmienka o záruke na účely preukázania neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov bola vložená do prílohy II k verejným usmerneniam až v júni 2022, a teda v čase, keď Jednotná rada prijala rozhodnutie SRB/EES/2021/44 zo 4. novembra 2021, neexistovala.

63 Ďalej sa vo verejných usmerneniach jasne uvádza, že nemajú vyvolávať právne záväzný účinok a že v žiadnom prípade nenahrádzajú právne požiadavky stanovené v príslušných vnútroštátnych právnych predpisoch a právnych predpisoch Únie. V uvedených usmerneniach sa tiež uvádza, že sa na ne nemožno odvolávať na právne účely, že nestanovujú žiadny záväzný výklad právnych predpisov Únie či vnútroštátnych právnych predpisov a neslúžia ako právne stanovisko, a ani takéto stanovisko nenahrádzajú.

64 Okrem toho v zmysle stanoviska prijatého odvolacím výborom (bod 82 napadnutého rozhodnutia) prístup, ktorý je opísaný vo verejných usmerneniach, v znení zmenenom v júni 2022, a ktorý Jednotnej rade umožňuje vyžadovať osobitnú záruku v rámci posudzovania podmienky neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov, je zlučiteľný so znením článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014, tak ako to vyplýva okrem iného z bodov 44 až 51 vyššie.

65 Je pravda, že skutočnosť, že v prílohe II k verejným usmerneniam Jednotnej rady, v znení zmenenom v júni 2022, sa uvádza, že na účely preukázania slobodnej prevoditeľnosti finančných prostriedkov v prípade, že dôjde k riešeniu krízovej situácie, musia banky, ktoré žiadajú o oslobodenie, „obvykle“ predložiť dôkaz o záruke, naznačuje, že Jednotná rada uprednostňuje riešenie v podobe záruky, ktoré sa javí ako najbezpečnejší prístup na zaručenie neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov. Túto prílohu II však nemožno vykladať v tom zmysle, že by Jednotná rada vyžadovala poskytnutie záruky „v každom prípade, v zásade a automaticky“. Jednotná rada tým, že v tejto prílohe II spresnila, že ak to odôvodňujú osobitosti jednotlivého prípadu, Jednotná rada môže zaujať prístup odlišný od jej posúdenia súladu s článkom 12h nariadenia č. 806/2014, potvrdzuje, že naďalej v každom jednotlivom prípade posudzuje spôsob, akým môže byť splnená podmienka neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov.

66 Okrem toho, pokiaľ ide o internú príručku Jednotnej rady, Francúzska republika tvrdí, že Jednotná rada v nej najprv uviedla, že poskytnutie záruky je celkom samostatnou podmienkou na to, aby bolo možné dosiahnuť oslobodenie, a potom tento prístup zmenila, keď uvedené poskytnutie záruky prezentovala ako skutočnosť, ktorou sa má preukázať neexistencia prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov v zmysle článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. To však skôr nasvedčuje tomu, že Jednotná rada riadne zohľadnila rozsah tohto ustanovenia, z ktorého vyplýva, že poskytnutie záruky nemožno vyžadovať *ex offo* a automaticky, ale že o nevyhnutnosti takejto záruky možno uvažovať v rámci posúdenia požiadavky neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov. Tak ako vyplýva predovšetkým z bodov 44 až 51 vyššie, Jednotnej rade nič nebráni v tom, aby v závislosti od okolností konkrétneho prípadu vyžadovala záruku na to, aby bola splnená požiadavka uvedená v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

67 Napokon a v každom prípade z výňatkov z rozhodnutia SRB/EES/2021/44 a z napadnutého rozhodnutia, predovšetkým z bodov 68 až 71 tohto rozhodnutia, vyplýva, že Jednotná rada v prejednávanej veci rozhodla o otázke neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov tak, že uviedla, že vykonala *in concreto* analýzu situácie dotknutej bankovej skupiny, a predovšetkým záruk z rokov 2014 a 2015, ktoré dotknutá skupina predložila na účely splnenia tejto podmienky, a že odvolací výbor preskúmal tento prístup Jednotnej rady a dospel k záveru, že v uvedenej analýze nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keďže bol realizovaný *in concreto*.

68 Odôvodnenie odvolacieho výboru a odôvodnenie Jednotnej rady teda nevychádzajú z verejných usmernení ani z internej príručky Jednotnej rady, a nie sú tak dôsledkom mechanického uplatnenia podmienky poskytnutia záruky. Práve to odvolací výbor zdôraznil v bode 79 napadnutého rozhodnutia, konkrétne že rozhodnutie SRB/EES/2021/44 je individuálnym rozhodnutím týkajúcim sa dotknutej bankovej skupiny a že neodkazuje na verejné usmernenia ani internú príručku Jednotnej rady.

69 V tomto zmysle úvahy týkajúce sa internej príručky a verejných usmernení, ktoré sú uvedené predovšetkým v bodoch 71 až 73 napadnutého rozhodnutia, predstavujú odpoveď na tvrdenia uvedené odvolateľom pred odvolacím výborom a ich cieľom je preukázať, že zahrnutím záruky do týchto dvoch dokumentov nedošlo k premene uplatnenia miery voľnej úvahy Jednotnej rady na automatickú faktickú požiadavku.

70 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

O druhej časti založenej na tom, že Jednotná rada prekročila hranice svojej voľnej úvahy podľa článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014

71 Francúzska republika tvrdí, že odvolací výbor mal konštatovať, že Jednotná rada prekročila hranice svojej voľnej úvahy. Po prvé tvrdí, že článok 12h nariadenia č. 806/2014 presne vymedzuje právomoci Jednotnej rady na základe objektívnych kritérií, a teda že uplatnenie týchto právomocí musí podliehať prísnej kontrole z hľadiska týchto kritérií. Odvolací výbor však na jednej strane konštatoval, že požiadavka osobitnej záruky predstavuje pre Jednotnú radu len možnosť, ktorá sa uplatní na základe podrobného posúdenia, a na druhej strane potvrdil prístup Jednotnej rady spočívajúci v tom, že v zásade sa vyžaduje poskytnutie osobitnej záruky a že možnosť odchýliť sa od takejto požiadavky sa pripúšťa len „výnimočne“. Francúzska republika tak odvolaciemu výboru vytýka, že v skutočnosti nevykonal žiadne účinné preskúmanie toho, ako Jednotná rada uplatnila svoju voľnú úvahu. Po druhé rade Francúzska republika tvrdí, že odvolací výbor nepreskúmal, či Jednotná rada správne uplatnila svoju právomoc v rámci toho, ako posudzovala obsah záruky. Po tretie v tomto zmysle odvolací výbor v napadnutom rozhodnutí v rámci preskúmania toho, či boli splnené podmienky článku 12h ods. 1 písm. a) až c) nariadenia č. 806/2014, nevysvetlil, aký bol rozsah „obmedzenej a ohraničenej“ voľnej úvahy Jednotnej rady.

72 V prvom rade treba preskúmať, či, tak ako tvrdí Francúzska republika, odvolací výbor potvrdil prístup, ktorým Jednotná rada údajne „v zásade“ vyžadovala poskytnutie osobitnej záruky a len „výnimočne“ pripustila možnosť odchýliť sa od takejto požiadavky, čím ukladá povinnosť poskytnúť záruku bez toho, aby došlo k uplatneniu jej voľnej úvahy pripomenutej v bode 43 vyššie, a teda bez toho, aby bola predtým vykonaná presná a *in concreto* analýza relevantných skutočností.

73 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 85 ods. 3 a 4 nariadenia č. 806/2014 každá fyzická alebo právnická osoba môže podať odvolanie na odvolací výbor proti rozhodnutiu Jednotnej rady, akým je aj rozhodnutie SRB/EES/2021/44, že odvolanie musí obsahovať dôvody, na ktorých je založené, a že o uvedenom odvolaní rozhoduje odvolací výbor. Z toho vyplýva, že odvolací výbor preskúma dôvody, ktoré mu boli predložené.

74 V prejednávanej veci Francúzska republika nespochybňuje, že, tak ako vyplýva zo zhrnutia dôvodov uvedeného v bode 35 napadnutého rozhodnutia, odvolateľ pred odvolacím výborom tvrdil, že Jednotná rada prostredníctvom svojej internej príručky a svojich verejných usmernení *de facto* uložila dodatočnú podmienku na priznanie oslobodenia, ktorá v nariadení č. 806/2014 nebola stanovená, a dopustila sa tak nesprávneho právneho posúdenia tým, že prekročila hranice svojej voľnej úvahy, nerešpektovala ciele sledované uplatňovanými ustanoveniami a zbavila ich akéhokoľvek praktického právneho účinku. Odvolateľ v podstate tvrdil, že prístup *in abstracto*, ktorý uplatnila Jednotná rada, prakticky znemožnil dosiahnuť oslobodenie.

75 Treba tiež pripomenúť, že dotknutá banka sa opierala o dve záruky na účely tvrdenia, že neexistovala žiadna súčasná ani predpokladaná významná vecná alebo právna prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov v zmysle článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. Predmetné záruky materskej spoločnosti zabezpečujúcej záväzky jej dcérskej spoločnosti boli poskytnuté v rokoch 2014 a 2015 v rámci žiadostí o oslobodenie od uplatňovania prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe a od uplatňovania požiadaviek na likviditu na individuálnom základe, a to v súlade s článkami 7 a 8 nariadenia č. 575/2013.

76 Treba uviesť, že tvrdenia, ktoré uvádzal odvolateľ pred odvolacím výborom na podporu svojho prvého dôvodu, sa netýkali vecného posúdenia záruk z rokov 2014 a 2015, ktoré vykonala Jednotná rada a na ktoré sa dotknutá banková skupina odvolávala na podporu tvrdenia, že podmienka neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov bola splnená. Predmetné tvrdenia sa totiž týkali údajného nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa dopustila Jednotná rada tým, že prekročila svoju právomoc, keď mechanicky a automaticky uplatnila podmienku, ktorá v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 nie je uvedená.

77 Odvolaciemu výboru tak prináležalo overiť, či Jednotná rada vykonala *in concreto* preskúmanie situácie dotknutej bankovej skupiny, ako aj záruk predložených na podporu jej žiadosti o oslobodenie, a či tak rešpektovala hranice svojej voľnej úvahy. V tomto rámci bolo jeho úlohou overiť, že posúdenie vykonané Jednotnou radou nespočívalo v *in abstracto* predstieranom preskúmaní záruk z rokov 2014 a 2015, ale vo vierohodnom preskúmaní *in concreto*.

78 Francúzska republika preto nesprávne tvrdí, že dôvody a tvrdenia uvádzané odvolateľom pred odvolacím výborom, založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa Jednotná rada údajne dopustila tým, že nesprávne uplatnila článok 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 a prekročila hranice svojej právomoci, mali odvolací výbor nevyhnutne priviesť k tomu, aby preskúmal, či Jednotná rada bola s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti prejednávanej veci oprávnená vyžadovať osobitnú záruku.

79 So zreteľom na dôvody uvedené odvolateľom pred odvolacím výborom, tak ako sú pripomenuté v bode 76 vyššie, treba určiť, či odvolací výbor mohol oprávnene konštatovať, že analýza Jednotnej rady – na základe ktorej Jednotná rada dospela k záveru, že existuje riziko toho, že záruky z rokov 2014 a 2015 nebudú môcť fungovať v prípade, že dôjde k tomu, že už daný subjekt nebude životaschopný, a že tieto záruky nespĺňajú podmienku neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov –, bola skutočná a konkrétna.

80 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 nestanovuje presné pravidlá, pokiaľ ide o spôsob, akým musí byť podmienka, ktorá je založená na neexistencii prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov, splnená, ale v podstate ukladá Jednotnej rade povinnosť ubezpečiť sa, že existujúce mechanizmy, akými sú záruky, sú funkčne rovnocenné internej MPVZOZ pre prípad, že nastane krízová situácia, a teda že neexistuje riziko toho, že v prípade, keď už dcérska spoločnosť nebude životaschopná, by vedúci predstavitelia materskej spoločnosti hypoteticky mohli rozhodnúť, že sa stiahnu a ponechajú tak dcérsku spoločnosť jej osudu, namiesto toho, aby uskutočnili „prevod finančných prostriedkov na nižšiu úroveň“ či absorbovanie strát alebo rekapitalizáciu.

81 V prejednávanej veci to znamenalo, že odvolací výbor mal povinnosť overiť, či Jednotná rada vykonala skutočné a konkrétne preskúmanie záruk z rokov 2014 a 2015 a ich účinnosti pre prípad, že by došlo ku krízovej situácii, na základe ktorého mohla Jednotná rada posúdiť, či tieto existujúce mechanizmy sú funkčne rovnocenné internej MPVZOZ pre prípad, že nastane likvidácia, a teda či umožňujú dotknutej bankovej skupine splniť podmienku neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov.

82 V tejto súvislosti po prvé z napadnutého rozhodnutia, predovšetkým z jeho bodov 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 a 116, vyplýva, že odvolací výbor preskúmal, či Jednotná rada vykonala analýzu žiadosti o oslobodenie *in concreto*.

83 Odvolací výbor pripomenul, že Jednotná rada zdôraznila, že záruky z rokov 2014 a 2015 boli vytvorené v inom kontexte, a to konkrétne na základe článkov 7 a 8 nariadenia č. 575/2013, s cieľom umožniť dotknutej bankovej skupine dosiahnuť oslobodenie od uplatňovania prudenciálnych požiadaviek na kapitál na individuálnom základe a od uplatňovania prudenciálnych požiadaviek na likviditu na individuálnom základe. Konštatoval, že Jednotná rada poukázala na existenciu možného scenára, v ktorom zhoršenie situácie dcérskej spoločnosti vedie k jej zlyhaniu, keď ešte nebola poskytnutá finančná pomoc od ručiteľa. Uviedol, že Jednotná rada sa domnievala, že v takom prípade sa ciele záruk už neuplatňujú.

84 Odvolací výbor uviedol, že Jednotná rada v tejto súvislosti vychádzala z posúdení vnútorného tímu pre riešenie krízových situácií. Tak ako vyplýva z bodu 75 napadnutého rozhodnutia, Jednotná rada vyjadrila vážne výhrady k tomu, že právo uplatniť záruku, ak by existovalo, by pretrvávalo v prípade problémov alebo zlyhania dcérskej spoločnosti, a zdôraznila, že veritelia dcérskej spoločnosti sa môžu sami dovolávať svojho práva voči ručiteľovi, a teda že v konečnom dôsledku by materská spoločnosť, t. j. ručiteľ, bola oslobodená od svojej zákonnej povinnosti ručiť pre prípad zlyhania dcérskej spoločnosti v čase, keď to táto spoločnosť najviac potrebovala.

85 V bode 75 napadnutého rozhodnutia sa tiež zmieňujú vyhlásenia vnútorného tímu pre riešenie krízových situácií, podľa ktorých mal byť zabezpečený okamžitý prevod vlastných zdrojov zo strany materskej spoločnosti na dcérsku spoločnosť, vo vzťahu ku ktorej bolo konštatované, že nie je životaschopná, v súlade s článkom 21 ods. 3 nariadenia č. 806/2014 a podľa ktorých konštatovanie, že dcérska spoločnosť zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, môže nastať v situácii, keď uvedená dcérska spoločnosť ešte mohla plniť svoje záväzky, a keď teda záruky z rokov 2014 a 2015 ešte neboli uplatnené a neboli použiteľné na poskytnutie požadovanej pomoci.

86 Z napadnutého rozhodnutia tak vyplýva, že preskúmanie existujúcich mechanizmov zo strany Jednotnej rady nebolo vôbec fiktívne, ale bolo výsledkom skutočnej a konkrétnej analýzy situácie dotknutej bankovej skupiny. Francúzska republika tak nesprávne tvrdí, že Jednotná rada uložila záruku automaticky a *in abstracto*.

87 Z toho vyplýva, že odvolací výbor v podstate mohol oprávnene konštatovať, že Jednotná rada vykonala *in concreto* preskúmanie situácie dotknutej bankovej skupiny na účely posúdenia toho, či táto skupina spĺňala podmienky uvedené v článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014.

88 Po druhé záver, podľa ktorého odvolací výbor správne konštatoval, že Jednotná rada vykonala skutočnú a konkrétnu analýzu situácie dotknutej bankovej skupiny, vyplýva aj zo stanoviska, ktoré prijal predovšetkým v bodoch 73, 74 a 83 napadnutého rozhodnutia. V tomto rozhodnutí odvolací výbor jednoznačne uviedol, že Jednotná rada disponovala mierou voľnej úvahy na účely určenia existencie alebo neexistencie prekážok brániacich okamžitému prevodu vlastných zdrojov a že v tejto súvislosti Jednotná rada mohla dospieť k záveru o neexistencii prekážky a priznať oslobodenie aj napriek tomu, že materská spoločnosť neposkytla záruku v prospech svojej dcérskej spoločnosti. V tejto súvislosti odvolací výbor spresnil, že podmienka neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov môže byť splnená v súlade s osobitnými právnymi predpismi stanovenými uplatniteľným vnútroštátnym právom a v závislosti od existencie zmluvných dohôd medzi spoločnosťami zo skupiny.

89 Po tretie uplatnenie miery voľnej úvahy Jednotnou radou a *in concreto* preskúmanie podmienky uvedenej v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 sú tiež potvrdené konštatovaním odvolacieho výboru, podľa ktorého odôvodnenie týkajúce sa neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov, ktoré je uvedené v napadnutom rozhodnutí, nebolo založené na verejných usmerneniach ani na internej príručke Jednotnej rady, tak ako to vyplýva z bodov 61 až 68 vyššie.

90 Z tohto dôvodu nie je opodstatnené vyhovieť návrhu Francúzskej republiky, aby Všeobecný súd prijal opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktorým sa Jednotnej rade uloží povinnosť predložiť svoju internú príručku v zneniach uplatniteľných v rokoch 2020 a 2021 z dôvodu, že v predmetnej príručke sa údajne uvádzalo, že poskytnutie záruky medzi subjektom, ktorého krízová situácia sa rieši, a jeho dcérskou spoločnosťou predstavuje imperatívnu podmienku, ktorú boli vnútorné tímy pre riešenie krízových situácií povinné dodržiavať na účely uplatnenia článku 12h nariadenia č. 806/2014.

91 V tejto súvislosti treba uviesť, že odkazy na internú príručku Jednotnej rady v napadnutom rozhodnutí sa uvádzajú hlavne v rámci odpovede odvolacieho výboru na tvrdenia odvolateľa pred odvolacím výborom, ktoré sa zakladajú na tomto dokumente. Tvrdenia, ktorými sa Francúzska republika vychádzajúc z internej príručky Jednotnej rady, v jej zneniach uplatniteľných v rokoch 2020 a 2021, snaží preukázať určité skutočnosti, sú neúčinné, keďže sa nimi nedá spochybniť záver, ku ktorému správne dospel odvolací výbor, podľa ktorého Jednotná rada skutočne vykonala *in concreto* analýzu podmienky neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov pre dcérsku spoločnosť z dotknutej bankovej skupiny.

92 Žiadnym z tvrdení, ktoré uvádza Francúzska republika, sa tento záver nedá spochybniť.

93 V rámci prvého tvrdenia Francúzska republika odvolaciemu výboru vytýka, že potvrdil prístup Jednotnej rady, ktorý spočíval v predpoklade, že záruky neboli pre prípad krízy aktivovateľné, a že pri posudzovaní tejto otázky nevykonal dôkladnú analýzu vnútroštátneho práva.

94 Túto argumentáciu nemožno akceptovať. Ako totiž vyplýva najmä z bodu 86 vyššie, odvolací výbor sa naopak uistil, že Jednotná rada vykonala *in concreto* analýzu skutočností, ktoré jej boli predložené, pričom v tejto súvislosti neuplatnila vôbec žiadnu „domnienku“. Napokon z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by dotknutá banková skupina alebo odvolateľ pred

odvolacím výborom identifikovali ustanovenia uplatniteľného vnútroštátneho práva alebo dohôd v rámci uvedenej skupiny, ktoré by umožňovali splniť podmienku stanovenú v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. Jediné dôkazy predložené na podporu žiadosti o oslobodenie, na účely preukázania neexistencie prekážok brániacich okamžitému prevodu vlastných zdrojov, sa týkajú záruk z rokov 2014 a 2015. Tieto záruky boli pritom práve predmetom konkrétnej analýzy zo strany Jednotnej rady.

95 V tejto súvislosti treba v každom prípade odmietnuť ako nepodložené tvrdenia Francúzskej republiky založené na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa údajne dopustila Jednotná rada tým, že nezohľadnila priaznivé účinky existujúcich „interných dohôd“ pre prípad, že by došlo k riešeniu krízovej situácie, a že konštatovala, že záruky z rokov 2014 a 2015 neboli pre prípad krízovej situácie aktivovateľné.

96 Na jednej strane totiž Francúzska republika neidentifikuje, na ktoré „interné dohody“ sa odvoláva na podporu svojho odôvodnenia, a ani *a fortiori* neopisuje, v čom by tieto dohody mohli mať priaznivé účinky v prípade riešenia krízovej situácie.

97 Na druhej strane Francúzska republika neuvádza žiadne ustanovenie vnútroštátneho zákona alebo zásady vnútroštátneho práva na podporu svojej argumentácie týkajúcej sa údajnej aktivovateľnosti záruk z rokov 2014 a 2015. Nanajvýš cituje rozsudok Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) zo 4. februára 1985 v rozsahu, v akom sa v ňom konštatuje, že pojem „záujem skupiny“ môže za určitých okolností umožniť nerešpektovanie striktnej ochrany záujmu spoločnosti v prípade, že táto spoločnosť poskytuje finančnú pomoc inej spoločnosti z tej istej skupiny. Pokiaľ ide o tento pojem „záujem skupiny“, Francúzska republika vo svojej replike odkazuje prostredníctvom hypertextového odkazu aj na správu z júna 2015, nazvanú „Smeruje vývoj k uznaniu záujmu skupiny v Európskej únii?“, *Správa klubu právnikov (Komisia „Európa“)*, v ktorej sú stručne vymenované podmienky, ktoré treba splniť vo francúzskom práve na to, „aby sa štatutárne orgány vyhli kvalifikácii trestného činu zneužitia majetku spoločnosti z dôvodu finančnej pomoci medzi spoločnosťami z tej istej skupiny“ (strany 16 a 17 uvedenej správy).

98 Treba konštatovať, že tak vysvetlenia Francúzskej republiky, ako aj obsah správy, na ktorú odkazuje, sú prinajmenšom vágne a nepresné. Nijako sa na ich základe nadajú určiť dôsledky, ktoré z nich mala Jednotná rada v prejednávanej veci vyvodiť, pokiaľ ide o záruky z rokov 2014 a 2015. Okrem toho, tak ako vyplýva z písomných vyjadrení samotnej Francúzskej republiky, na to, aby pojem „záujem skupiny“ mohol umožniť nerešpektovanie striktnej ochrany záujmu spoločnosti, musia byť splnené podmienky. Francúzska republika pritom nevysvetlila, ako by uvedené podmienky boli splnené v prejednávanej veci.

99 V rámci druhého tvrdenia Francúzska republika tvrdí, že Jednotná rada sa pri svojom výklade článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 dopustila pochybení, a to preto, lebo normotvorca zmienil len „významné“ a „predpokladané“ prekážky, a nie „akúkoľvek – ‚prípadnú‘ ‚budúcu‘ – prekážku“, a že existencia takýchto prekážok nebola v prejednávanej veci preukázaná.

100 Toto tvrdenie treba odmietnuť. Odvolací výbor sa totiž nedopustil žiadneho pochybenia pri výklade článku 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014, keď v podstate konštatoval, že prekážka brániaca okamžitému prevodu záruk z rokov 2014 a 2015 a z toho vyplývajúce riziko zodpovedajú pojmom „riziko“ a „súčasná [alebo] predpokladaná významná… prekážka“ v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Tak ako to vyplýva z bodov 82 až 85 vyššie, z preskúmania, ktoré vykonal odvolací výbor s cieľom určiť, či Jednotná rada vykonala *in concreto* analýzu žiadosti

o oslobodenie, skutočne vyplýva, že záruky z rokov 2014 a 2015 boli zriadené v inom kontexte a že v prípadoch vzniku určitých situácií tieto záruky predstavujú významné riziko toho, že už viac v súčasnosti alebo v budúcnosti nebudú môcť byť uplatnené.

101 V druhom rade Francúzska republika tvrdí, že odvolací výbor sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že Jednotná rada vykonala *in concreto* preskúmanie situácie dotknutej bankovej skupiny s cieľom určiť primeraný „obsah“ záruky. Tvrdí, že Jednotná rada stanovila predmetný obsah automaticky a bez konkrétneho preskúmania situácie, a to na úrovni minima rovnajúceho sa hypotetickej výške internej MPVZOZ, ktorá by sa uplatnila v prípade neexistencie oslobodenia, a že preto tento obsah nie je primeraný.

102 Takúto argumentáciu treba odmietnuť. Odvolací výbor totiž najprv v bode 75 napadnutého rozhodnutia pripomenul, že je potrebné, aby sa Jednotná rada primerane presvedčila o tom, že existujúca záruka je funkčne rovnocenná internej MPVZOZ, ktorá bola vopred nastavená pre prípad riešenia krízovej situácie. Ďalej zdôraznil, že v prejednávanej veci Jednotná rada v rámci miery svojej voľnej úvahy pripomenutej v bode 43 vyššie konštatovala, že jediné záruky z rokov 2014 a 2015, ktoré dotknutá banková skupina predložila na podporu svojej žiadosti o oslobodenie, predstavujú riziko toho, že v prípade vzniku krízovej situácie nebudú aktivovateľné, a teda nebudú existovať. Napokon uviedol, že Jednotná rada sa domnievala, že na odstránenie predmetného rizika je tak nevyhnutná záruka, ktorá je funkčne rovnocenná internej MPVZOZ pre prípad, že dôjde ku krízovej situácii, a to vo výške rovnajúcej sa hypotetickej sume uvedenej internej MPVZOZ.

103 Odvolací výbor teda správne konštatoval, že Jednotná rada vykonala *in concreto* preskúmanie situácie dotknutej bankovej skupiny s cieľom určiť obsah záruky.

104 Okrem toho a v každom prípade treba z dôvodov uvedených v bodoch 96 až 98 vyššie odmietnuť tvrdenia založené na uplatnení francúzskeho práva, ktoré Francúzska republika uviedla na účely preukázania pochybenia, ktorého sa údajne dopustil odvolací výbor pri svojom preskúmaní prístupu zvoleného Jednotnou radou pri určovaní obsahu záruky a na účely preukázania toho, že tento prístup Jednotnej rady bol abstraktný a neprimeraný.

105 V treťom rade Francúzska republika tvrdí, že odvolací výbor uviedol, že Jednotná rada má „obmedzenú a ohraničenú“ voľnú úvahu pri preskúmaní podmienok uvedených v článku 12h ods. 1 písm. a) až c) nariadenia č. 806/2014, ktoré umožňujú oslobodenie, ale že nevysvetlil rozsah tejto voľnej úvahy, a teda ani nepreskúmal dôsledky, ktoré sa v prejednávanej veci majú z tejto právomoci vyvodiť.

106 Takáto argumentácia nie je dôvodná.

107 Z bodov 18 až 20 vyššie totiž vyplýva, že článok 12h ods. 1 nariadenia č. 806/2014 sčasti Jednotnej rade ukladá presne vymedzenú právomoc a sčasti jej zveruje diskrečnú právomoc.

108 Tak ako zdôraznil odvolací výbor v bodoch 58 až 61 napadnutého rozhodnutia, diskrečná právomoc, ktorá je uvedená v druhom kroku zmienenom v bode 20 vyššie, nie je v prejednávanej veci dotknutá, pretože spornou otázkou nie je to, či Jednotná rada správne uplatnila uvedenú právomoc po tom, čo došlo k splneniu všetkých podmienok. V tejto súvislosti, tak ako bolo pripomenuté v bode 43 vyššie, Jednotná rada je síce povinná zamietnuť žiadosť o oslobodenie v prípade, že nie je splnená niektorá z kumulatívnych podmienok stanovených v článku 12h

ods. 1 nariadenia č. 806/2014, no disponuje určitou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o určenie okolností, za ktorých je splnená tretia z týchto podmienok týkajúca sa neexistencie prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov.

109 Vzhľadom na žalobné dôvody založené na tom, že Jednotná rada stanovila automatickú požiadavku záruky na priznanie oslobodenia a prekročila tak mieru svojej voľnej úvahy v rámci prvého kroku, bolo úlohou odvolacieho výboru preskúmať, či Jednotná rada skutočne vykonala posúdenie *in concreto*, keď analyzovala situáciu dotknutej bankovej skupiny a záruky z rokov 2014 a 2015, na ktoré sa táto skupina odvolávala, a keď dospela k záveru o ich neúčinnosti, ako aj o potrebe záruky materskej spoločnosti v prospech jej dcérskej spoločnosti.

110 Z odôvodnenia uvedeného v bodoch 22 až 103 vyššie pritom vyplýva, že odvolací výbor vykonal preskúmanie uvedené v bode 109 vyššie. Z vyššie uvedených bodov je tiež zrejmé, že odvolací výbor po uskutočnení uvedeného preskúmania správne konštatoval, že Jednotná rada skutočne vykonala posúdenie *in concreto*, a teda že nevytvorila ani neuplatnila novú podmienku, ktorá nie je v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 stanovená, a teda ani neprekročila hranice svojej voľnej úvahy na základe tohto ustanovenia.

111 So zreteľom na tieto skutočnosti nebolo potrebné, aby sa odvolací výbor bližšie vyjadril k rozsahu voľnej úvahy Jednotnej rady a ani aby preskúmal dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť.

112 Vzhľadom na vyššie uvedené treba druhú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

113 Prvý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady právnej istoty

114 Francúzska republika tvrdí, že došlo k porušeniu zásady právnej istoty z dôvodu, že kritériá, ktoré Jednotná rada uplatnila na účely preskúmania žiadosti o oslobodenie, neboli ani jasné ani presné, a neboli pre dotknutú bankovú skupinu predvídateľné. V tejto súvislosti spresňuje, že ku dňu, keď bola na Jednotnú radu podaná žiadosť o oslobodenie od MPVZOZ, vo verejných usmerneniach, ktoré mali vymedzovať prax Jednotnej rady, pokiaľ ide o MPVZOZ, sa neuvádzala potreba poskytnúť záruku, a tvrdí, že požiadavka záruky bola zahrnutá do interného dokumentu Jednotnej rady.

115 Jednotná rada proti tejto argumentácii namieta.

116 Zásada právnej istoty je základnou zásadou práva Únie, ktorá vyžaduje najmä to, aby právna úprava bola jasná a presná, tak aby osoby podliehajúce súdnej právomoci mohli bez pochybností poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (rozsudok z 9. marca 2017, Poľsko/Komisia, C-105/16 P, neuverejnený, EU:C:2017:191, bod 54).

117 Zásada právnej istoty predovšetkým vyžaduje, aby právne predpisy boli jasné, presné a mali predvídateľné účinky najmä v prípade, keď môžu mať na jednotlivcov alebo podniky nepriaznivé účinky (rozsudok z 28. septembra 2022, Malacalza Investimenti/ECB, T-552/19 OP, neuverejnený, EU:T:2022:587, bod 52).

118 Táto požiadavka vyžaduje, aby záväzná povaha akéhokoľvek aktu, ktorý smeruje k vytvoreniu právnych účinkov, bola odvodená z ustanovenia práva Únie, ktoré v ňom musí byť výslovne uvedené ako právny základ a ktoré stanovuje právnu formu aktu (pozri rozsudok z 19. júna 2015,

Taliansko/Komisia, T-358/11, EU:T:2015:394, bod 123 a citovanú judikatúru). Zásada predvídateľnosti je neoddeliteľnou súčasťou zásady právnej istoty (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2014, National Iranian Oil Company/Rada, T-578/12, neuverejnený, EU:T:2014:678, body 111 a 112).

119 V prvom rade treba pripomenúť, že ustanovením, ktorého uplatnenie je jadrom tohto sporu, je článok 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. Toto ustanovenie stanovuje, že na to, aby sa mohlo udeliť oslobodenie od internej MPVZOZ, musí byť splnená požiadavka, že „neexistuje žiadna súčasná ani predpokladaná významná vecná alebo právna prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov zo strany subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši“. Treba konštatovať, že toto ustanovenie je jasné, presné a predvídateľné, pokiaľ ide o jeho účinky, to znamená, že stanovuje, že existencia prekážky brániacej okamžitému prevodu vlastných zdrojov bráni udeleniu oslobodenia.

120 Na jednej strane nemožno vyžadovať, aby článok 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 uvádzal rôzne konkrétne prípady, v ktorých podmienka stanovená týmto ustanovením je alebo nie je splnená, keďže všetky tieto prípady nemôže normotvorca vopred určiť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júla 2017, Marco Tronchetti Provera a i., C-206/16, EU:C:2017:572, bod 42). Nie je totiž možné vymenovať príklady prekážok brániacich okamžitému prevodu vlastných zdrojov, rovnako ako od normotvorcu nemožno vyžadovať, aby boli pozitívnym spôsobom citované opatrenia, ktoré by zabezpečili splnenie podmienky neexistencie uvedených prekážok.

121 Na druhej strane zásada právnej istoty nebráni tomu, aby dotknuté orgány mali určitú mieru voľnej úvahy pri uplatňovaní kritérií, ktoré boli vymedzené právnymi predpismi. V prejednávanej veci to, že Jednotná rada disponuje mierou voľnej úvahu na posúdenie toho, či existuje prekážka brániaca rýchlemu prevodu vlastných zdrojov, alebo na posúdenie primeraného spôsobu, akým sa táto podmienka musí splniť, predsa len neznamená, že bola porušená zásada právnej istoty.

122 V tomto kontexte treba uviesť, že Francúzska republika vo svojich písomných podaniach uviedla, že netvrdila, že článok 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 v každom prípade zakazuje Jednotnej rade požadovať osobitnú záruku, a v podstate tak pripustila, že toto ustanovenie umožňuje Jednotnej rade požadovať osobitnú záruku. Žiadosť o záruku, ktorú uplatnila Jednotná rada vo vzťahu k materskej spoločnosti dotknutej banky, ktorá je jej dcérskou spoločnosťou, tak nie je *a priori* nepredvídateľná, a teda nepredstavuje porušenie zásady právnej istoty.

123 V druhom rade treba preskúmať argumentáciu Francúzskej republiky, podľa ktorej hospodárske subjekty dostali protichodné signály, pokiaľ ide o verejné usmernenia, ako aj internú príručku Jednotnej rady, a mohli tak mať oprávnené pochybnosti o správnom výklade článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014. Francúzska republika totiž tvrdí, že ku dňu podania žiadosti o oslobodenie sa vo verejných usmerneniach, ktoré mali bankovým inštitúciám poskytnúť detailné informácie, pokiaľ ide o prax Jednotnej rady týkajúcu sa MPVZOZ, nikde nezmieňovala potreba poskytnúť záruku, ale že Jednotná rada vo svojej internej príručke podmienila v čase poskytnutia osobitnej záruky udelenie oslobodenia minimálnou požiadavkou na vlastné zdroje. Zdôrazňuje, že táto požiadavka osobitnej záruky bola vo verejných usmerneniach výslovne uvedená až v júni 2022. Podľa jej názoru tak existovali významné rozdiely medzi uplatniteľnými právnymi predpismi (ktoré nestanovovali žiadnu osobitnú požiadavku na záruku), verejnými usmerneniami (ktoré neupravovali žiadnu osobitnú záruku pred júnom 2022) a internou príručkou Jednotnej rady (ktorá takúto imperatívnu požiadavku obsahovala), t. j. rozdiely, ktoré by mohli svedčiť o porušení zásady právnej istoty.

124 Túto argumentáciu treba odmietnuť.

125 Po prvé je totiž síce pravda, že pri podaní žiadosti o oslobodenie, na základe ktorej bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, požiadavka osobitnej záruky na účely splnenia podmienky spočívajúcej v neexistencii prekážky brániacej prevodu vlastných zdrojov nebola vo verejných usmerneniach uvedená, no táto skutočnosť predsa len neznamená, že Jednotná rada nemohla nikdy takúto záruku požadovať. Banky si opodstatnene nemohli vykladať neexistenciu výslovnej zmienky v tejto súvislosti ako definitívne upustenie zo strany samotnej Jednotnej rady od požiadavky osobitnej záruky.

126 V tejto súvislosti, po druhé, sa vo verejných usmerneniach z roku 2020 jasne uvádzalo, že strana, ktorá žiada o oslobodenie, „musí preukázať, že neexistuje prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov“. Vo verejných usmerneniach z roku 2020 tak bola jednoznačne pripomenutá povinnosť dosiahnuť výsledok, ktorú mali žiadatelia o oslobodenie – t. j. konkrétne existencia mechanizmu prevodu strát v rámci skupiny, zaručujúceho to, že potenciálne prekážky brániace prevodu vlastných zdrojov boli odstránené –, no nedošlo v nich k obmedzeniu možností mechanizmov, ako sa má k tomuto výsledku dospieť. Jednotná rada tým teda implicitne pripustila možnosť, aby mal predmetný mechanizmus formu záruky materskej spoločnosti v prospech jej dcérskej spoločnosti.

127 V tejto súvislosti sa Francúzska republika márne odvoláva na rozsudok z 12. februára 2014, Beco/Komisia (T-81/12, EU:T:2014:71), v ktorom Všeobecný súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu zásady právnej istoty. Predmetný rozsudok sa týkal výkladového stanoviska Komisie, ktoré bolo určené na to, aby sa hospodárskym subjektom poskytli detailné informácie, no ktoré pritom viedlo k opačnému výsledku v tom zmysle, že sa v ňom poskytli „protichodné signály“. Z dôvodov uvedených v bode 126 vyššie pritom treba konštatovať, že v prejednávanej veci neexistovali ani protichodné signály ani nepredvídateľné opatrenia.

128 Po tretie v rozpore s tým, čo tvrdí Francúzska republika, výmeny informácií, ku ktorým došlo medzi dotknutou bankovou skupinou, Jednotnou radou a vnútorným tímom pre riešenie krízových situácií v priebehu správneho konania, je možné zohľadniť pri posúdení dodržania zásady právnej istoty, ktoré sa nestanovuje len *in abstracto*. Odvolací výbor pritom predovšetkým v bodoch 73 a 87 napadnutého rozhodnutia pripomenul, že Jednotná rada a vnútorný tím pre riešenie krízových situácií jasne vyjadrili svoje výhrady k záväzkom týkajúcim sa likvidity a kapitálu vo vzťahu k dcérskej spoločnosti prostredníctvom záruk z rokov 2014 a 2015. Dotknutá banková skupina tak bola oboznámená so stanoviskom Jednotnej rady za okolností prejednávanej veci.

129 Po štvrté z preskúmania prvého žalobného dôvodu vyplýva, že odvolací výbor žiadnym spôsobom nepotvrdil prístup, ktorý údajne zaujala Jednotná rada a ktorý spočíva v tom, že sa v zásade a automaticky uplatňuje povinnosť poskytnúť osobitnú záruku vo vzťahu k dotknutej bankovej skupine. Uvedený výbor totiž správne konštatoval, že Jednotná rada konkrétnym spôsobom preskúmala prejednávanú vec, a predovšetkým záruky z rokov 2014 a 2015.

130 V tejto súvislosti Jednotná rada vhodne poznamenáva, že počas cyklu plánovania riešenia krízových situácií v roku 2020 vykonala osobitné posúdenie v každom jednotlivom prípade a že o záruku nepožiadala všetky banky. Uvádza totiž, že udelila šesť oslobodení, z ktorých tri boli udelené bez záruk. Táto skutočnosť potvrdzuje záver odvolacieho výboru, podľa ktorého Jednotná rada nevyžaduje poskytnutie osobitnej záruky automaticky a *in abstracto*.

131 Napokon, interná príručka Jednotnej rady v zneniach uplatniteľných v rokoch 2020 a 2021 nebola pre príslušnú bankovú skupinu prístupná. Za týchto okolností tento dokument nemohol poskytnúť „protichodné signály“ ani uviesť dotknutú bankovú skupinu do omylu. Navyše zo žiadneho bodu napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by odvolací výbor potvrdil prístup, ktorým Jednotná rada údajne čisto mechanicky uplatnila pokyny uvedené v jej internej príručke.

132 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti treba druhý žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

133 Francúzska republika tvrdí, že odvolací výbor nesprávne konštatoval, že Jednotná rada si splnila povinnosť odôvodnenia. Podľa jej názoru odôvodnenie uvedené v rozhodnutí Jednotnej rady, potvrdené odvolacím výborom, je neúplné, pretože sa na jeho základe nedalo porozumieť tomu, prečo podmienka stanovená v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 nebola splnená, a ani to, aké sú charakteristické vlastnosti záruky, ktorá by mohla spĺňať očakávania Jednotnej rady. Jednotná rada tak údajne neodôvodnila, v čom existovala prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov zo strany subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v prospech dcérskej spoločnosti. Dodáva, že odvolací výbor uviedol len to, že sa môže stať, že dôkazy poskytnuté dotknutou bankovou skupinou (najmä záruky z rokov 2014 a 2015) nebudú v prípade vzniku krízovej situácie dostatočné na zabezpečenie okamžitého prevodu vlastných zdrojov, a že takýmto odôvodnením sa nedá opodstatniť existencia „súčasnej [alebo] predpokladan[ej] významn[ej] vecn[ej] alebo právn[ej]“ prekážky brániacej okamžitému prevodu finančných prostriedkov.

134 Jednotná rada tvrdí, že tento žalobný dôvod treba zamietnuť.

135 Odôvodnenie vyžadované predovšetkým podľa článku 296 ZFEÚ má byť prispôsobené povahe predmetného aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, a to spôsobom umožňujúcim dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonať svoju právomoc preskúmania (pozri rozsudok z 8. mája 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 85 a citovanú judikatúru).

136 Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať v závislosti od okolností prípadu, najmä od obsahu dotknutého aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt týka v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa má posudzovať nielen s prihliadnutím na jeho znenie, ale tiež s prihliadnutím na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 8. júla 2020, Crédit agricole/ECB, T-576/18, EU:T:2020:304, bod 130 a citovanú judikatúru).

137 V prejednávanej veci sa Všeobecný súd so zreteľom na dôvody uvádzané odvolateľom pred odvolacím výborom, tak ako sú tieto pripomenuté v bodoch 76 až 78 vyššie, domnieva, že odvolací výbor v napadnutom rozhodnutí špecifikoval skutkové a právne okolnosti, ktoré majú podstatný význam, keďže dôvody, ktoré sú v ňom uvedené, umožnili jednak Francúzskej republike oboznámiť sa s dôvodmi uvedeného rozhodnutia, aby ho mohla napadnúť, a jednak súdu Únie vykonať preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia.

138 Francúzska republika totiž mohla napadnúť dôvodnosť odôvodnenia odvolacieho výboru uvedeného v napadnutom rozhodnutí. Mohla totiž tvrdiť, že odvolací výbor potvrdil nesprávny výklad článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 zo strany Jednotnej rady a ignoroval „prekročenie právomoci“ Jednotnou radou. Navyše tak ako vyplýva z vyššie uvedenej analýzy žalobných dôvodov a tvrdení uvedených v žalobe, Všeobecný súd sa mohol vyjadriť k tejto argumentácii a vykonať preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

139 Konkrétne platí, že dôvody pripomenuté okrem iného v bodoch 82 až 88 vyššie, o ktoré sa odvolací výbor opieral, keď dospel k záveru, že Jednotná rada vykonala konkrétne preskúmanie situácie dotknutej skupiny, z právneho hľadiska dostatočne umožnili Francúzskej republike oboznámiť sa s dôvodmi prístupu, ktorý zvolil predmetný výbor.

140 Okrem toho a v každom prípade dôvody uvedené v rozhodnutí Jednotnej rady umožnili Francúzskej republike porozumieť dôvodom, pre ktoré Jednotná rada považovala za potrebné, aby materská spoločnosť poskytla záruku v prospech svojej dcérskej spoločnosti na to, aby bola splnená podmienka stanovená v článku 12h ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014, a dôvodom, pre ktoré Jednotná rada konštatovala, že záruky z rokov 2014 a 2015 sú v tejto súvislosti nedostatočné. Treba dodať, že kontext bol dotknutej bankovej skupine dobre známy. Ako totiž vyplýva z napadnutého rozhodnutia a z rozhodnutia Jednotnej rady, v priebehu správneho konania došlo medzi dotknutou bankovou skupinou a Jednotnou radou k rôznym intenzívnym výmenám informácií, boli poskytnuté podrobné vysvetlenia týkajúce sa nedostatočnosti týchto záruk a vnútorný tím pre riešenie krízových situácií zodpovedný za dotknutú bankovú skupinu poskytol tejto skupine zoznam kľúčových charakteristických vlastností záruky, ktoré boli považované za relevantné na účely ďalšieho posudzovania žiadosti o oslobodenie.

141 V dôsledku uvedeného Francúzska republika nesprávne tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočné.

142 Z toho vyplýva, že tretí žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

143 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy sa žaloba musí zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

144 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Francúzska republika nemala vo veci úspech, je potrebné jej uložiť povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi Jednotnej rady.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Francúzska republika je povinná nahradiť trovy konania.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 10. júla 2024.

Podpisy